

Det verkar ibland som Gud inte har något annat att göra än att överösa oss människor med gåvor. Vi har fått vårt liv som en personlig och unik gåva, ett liv som aldrig kan kopieras, klonas eller plagieras. Vi placeras i den underbara skapelse där allt vittnar om den sanning, godhet och skönhet som finns i ännu högre grad i Gud själv. Under hela vårt liv får vi sedan motta otaliga bevis på Guds försyn och omsorg. Så är det, men inte alla förmår se det och ta till sig detta. Vad gör då Gud? Jo, han blir människa för att göra det ännu lättare för oss att förstå vem han är och vad han vill göra för oss. ”Ett barn blir *oss* fött, en son blir *oss* given” (Jes 9:6). Det är därför vi firar jul. Det är därför vi är här mitt i natten. Det är därför vi i natt får falla på knä när vi under trosbekännelsen får uttala de heliga orden: ”och han har antagit kött genom den helige Ande av jungfrun Maria och blivit människa”.

Det tar tid att smälta detta stora och oerhörda. För många är det så mycket annat som tränger sig på och döljer deras blick på det som är den djupaste verkligheten. Det finns smolk i bägaren, det är det vi kallar synd. Det gör att vi inte vågar lita på att vi har fått vårt liv som en dyrbar gåva, att vi är oändligt älskade och att skapelsen är värd vår omvårdnad och vårt beskydd. Det verkar finnas så mycket som talar emot Guds oändliga godhet, när vi ser oss omkring i världen och ser allt våld, allt förtryck, alla övergrepp. Det är så lätt att vår blick fördunklas och att vi bara ser det som strider mot Guds godhet, sanning och skönhet. Därför behöver vi fira jul år efter år. Men då måste vi verkligen fira Guds människoblivande, inkarnationen – och inte ägna oss åt någon slags parodi på julens mysterium, Vi människor behöver ofta tid på oss, mycket tid, för att ta till oss det som är väsentligt i vårt liv. Ingenting är lättare än att fastna i det som bara är tjafs och trams. Vår tid är ofta expert på att hitta på sådant som gör oss skumögda för det som är verkligt och viktigt och lomhörda för det som är väsentligt och varaktigt.

”Guds nåd har blivit synlig som en räddning för alla människor. Den lär oss att säga nej till ett gudlöst liv och denna världens begär” (Tit 2:11). Gud blir människa. Han gör sig synlig och hörbar, märkbar och påtaglig mitt i vår verklighet för att rädda oss från undergång. Inkarnationen är gudomlig livräddning. Gud vill ge oss del av sitt eget eviga liv. Gud vill göra oss till sina älskade barn. Vi skall bli söner i Sonen. Det finns liksom ingen hejd på allt vad Gud vill ge oss. Hans natur är att dela med sig av sig själv, av allt vad han är och har. Det är också vår sanna natur. Vår sanna glädje och frid finner vi mer i att dela med oss och utge oss själva än i att roffa åt oss och lägga beslag på allt och alla. Genom syndens intrång och segertåg i våra liv har vi glömt bort vår sanna natur och har fått för oss att det är precis tvärtom. Därför blir Gud människa för att

hjälpa oss att omskolas och återskapas till det som är vår egentliga natur som skapade till hans avbild.

Hela Jesu liv på jorden är ett illustrationsmaterial till detta. Allt vi läser och hör om i evangeliet är till för oss, för att hjälpa oss att förstå hur mycket Gud vill göra också i vårt liv. Ju mer vi försöker spegla oss i Jesus Kristus, desto mer kommer vi också att upptäcka vem och vad vi själva är. ”Det folk som vandrar i mörkret skall se ett stort ljus, ja, över dem som bor i dödsskuggans land skall ett ljus skina klart” (Jes 9:2). När Gud föds till världen i Betlehem då tänds detta ljus för hela världen. Men det måste också få tändas i vårt eget lilla hjärta. Det är där julens under måste få slå igenom och skingra mörkrets alla skuggor och vanföreställningar. Det är den processen vi alla befinner oss i, ja, också hela vår värld som ständigt behöver lysas upp av sanning och godhet, rättvisa och fred. Gång på gång ser vi hur Guds ljus kan belysa mörkret i alla dess skepnader och få oss att se klart hur djupt synden i alla dess former har präglat vår värld. Först är det outhärdligt smärtsamt att se hur mörkret tycks ha herraväldet på så många områden. Men bara mörkret väl börjar belysas och genomlysas av Guds ljus, är också helandeprocessen i gång. Samtidigt beror det också på vår mänskliga medverkan. Vi måste verkligen ta emot Ljuset och ställa oss på Ljusets sida i den tidlösa och samtidigt tidsbundna kampen mellan Ljus och mörker.

Alltsedan den som är ”Ljus av Ljus” har blivit människa och trätt in vår värld, har Ljuset ändå segrat. Mörkrets svallvågor kan vara väl så svåra. Vi har alla ett inre mörker som måste fördrivas. Därför behöver vi julen som en årlig påminnelse om att Gud har fötts till världen för var och en av oss. Vi är viktiga för honom. Hans ljus vill till varje pris segra i vårt lilla liv. Var och en av oss har en oändlig betydelse i hans ögon. Hans oändliga godhet vill segra i oss och förvandla oss till en levande avbild av hans Son, som blev människa för att lära oss att bli sanna och äkta människor. Guds människoblivande måste få sitt eko i varje människas väg till att bli vad hon egentligen är i Guds ögon. Vi får lita på att Gud ser det allra djupaste och sannaste inom oss, som ofta är fördolt för oss själva. Vår självbild är ofta väldigt ytlig. Gud vill öppna våra ögon för vad vi egentligen är i hans ögon. Bara genom att se på oss kan Gud locka fram det bästa, sannaste och djupaste inom oss. Han ser alltid sin Son i oss. Han kan alltid locka fram en djupare likhet med Jesus i oss. Tänk om vi kunde se på varandra på detta sätt. Och det kan vi faktiskt också genom Guds nåd. Det är en stor nåd om vi fått möta en människa som har sett på oss på det sättet. Jag brukar alltid säga att påven Johannes Paulus II hade denna förmåga att se på mig på det sättet. ”Var inte rädda” - Guds blick på oss kan förändra allt i vårt liv, i världens liv, och vi kan hjälpa till. Vi är inbjudna att vara Guds medarbetare för varandra, för vår värld.

